

Manuela Inusa

De chocolaterie van je dromen

Vijf vriendinnen. Vijf winkeltjes.
Een zoektocht naar liefde en geluk.

ISBN 978-90-225-9425-4

ISBN 978-94-023-1829-6 (e-book)

NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Die Chocolaterie der Träume*

Vertaling: Sylvia Wevers

Omslagontwerp: Johannes Wiebel | punchdesign, München

Omslagbeeld: © Shutterstock

Zetwerk: Mat-Zet bv, Huizen

© 2018 Blanvalet Verlag, een afdeling van Penguin Random House Verlagsgruppe GmbH, München, Duitsland.

© 2022 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Deze uitgave kwam tot stand door bemiddeling van Marianne Schönbach Literary Agency bv.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Leila ♥

Proloog

Op een koude ochtend eind januari kwamen vijf vrouwen bij elkaar in een klein straatje in Oxford. Het werd omzoomd door zes oude straatlantaarns en acht lege bloembakken, waar 's zomers de prachtigste, geurigste bloemen in bloeiden. Deze piepkleine, met kasseien geplaveide zijstraat van een van de grote winkelstraten zag je makkelijk over het hoofd. Maar als je hem eenmaal had ontdekt, vond je er veel meer dan alleen een paar winkels. Je vond er warmte, geborgenheid en vriendelijkheid die recht uit het hart kwam. Het straatje, waar alle winkels een vrouwelijke eigenaar hadden, heette Valerie Lane en was vernoemd naar een bijzondere vrouw.

Valerie Bonham, ook wel simpelweg 'mevrouw Valerie'

genoemd, was een legende. Iedereen in de omgeving kende talloze verhalen over de vrouw die ruim een eeuw geleden zelf een winkel in dit straatje had. Ze was een voorbeeld voor iedereen hier en haar hartelijkheid en goedheid waren legendarisch.

Mevrouw Valerie had een kruidenierswinkeltje gehad, waar ze houtskool, aardappelen, naaigaren, brood, thee en andere basisbenodigdheden verkocht. Ze was gezegend met een lieve echtgenoot, Samuel, maar niet met kinderen. Dat was niet makkelijk voor haar, maar ze vond een andere levensbestemming en hielp mensen die haar steun goed konden gebruiken. Valerie breide voor de armen, zorgde voor mensen die honger leden en gaf cadeaus aan mensen die niemand hadden.

Valerie overleed in 1912 op de leeftijd van slechts drieënvijftig jaar aan een zware griep, maar naast haar naam en de herinnering aan haar hartelijkheid liet ze een heel bijzondere sfeer na, die nog steeds voelbaar is in Valerie Lane.

De vijf vriendinnen keken naar de oude kersenboom aan het eind van de straat, waar een paar ijspegels aan hingen. Van de kersen van deze boom had mevrouw Valerie nog jam gemaakt. Dat was slechts een van de vele verhalen die de mensen elkaar nu nog vertelden. Eén verhaal vonden de vijf vriendinnen bijzonder mooi, namelijk dat Valerie elke woensdagavond na sluitingstijd de deur van haar winkel open liet staan voor iedereen die behoefte had aan een warm kopje thee, een luisterend oor of een schou-

der om tegenaan te leunen. En deze traditie zetten de nieuwe winkeleigenaresses in Valerie Lane voort, ter nagedachtenis aan Valerie Bonham, de vrouw met het grootste hart van Oxford.

Dat zou aanstaande woensdagavond ook weer het geval zijn. Maar nu glimlachten ze naar elkaar en liepen ze ieder naar hun eigen winkel om die klokslag negen uur te openen. Een nieuwe dag in Valerie Lane brak aan.

1

Keira ging haar winkel – Keira’s Chocolates – binnen en liep snel naar de verwarming om hem aan te zetten. Het was ijskoud buiten. Ze moest natuurlijk wel uitkijken dat ze het niet té warm stookte, anders smolten de bonbons, maar deze kou kon ze haar klanten niet aandoen. En zelf liep ze ook niet graag te rillen.

Een paar weken geleden deed de verwarming het niet omdat er een leiding was bevroren. Ze had het meteen aan de klanten gemerkt: ze waren niet lang gebleven, hadden geen tijd voor een praatje en waren ook niet nieuwsgierig naar de allernieuwste lekkernijen die Keira met veel passie zelf maakte. Ze gingen er zo snel mogelijk vandoor om zich in een van de grote winkels in Cornmarket Street op

te warmen. En dat terwijl de commerciële winkelketens in de belangrijkste winkelstraat toch al een doorn in het oog waren van de vijf vrouwen van Valerie Lane, die elke maand probeerden te overleven. De concurrentie was groot, maar gelukkig hadden ze vaste klanten die de persoonlijke sfeer die typerend was voor Valerie Lane wisten te waarderen. Hier kreeg je nog advies, was er tijd voor een vriendelijk praatje en wist je wat je kreeg. De negenen-twintigjarige Keira was dankbaar voor elke afzonderlijke klant die het haar mogelijk maakte om haar chocolaterie draaiende te houden.

Ze zette haar muts af en ging met haar handen door haar bruine haar, dat op haar schouders viel en dat ze vandaag los droeg. Ze wreef in haar handen en blies in de lucht om te zien of haar adem zichtbaar was in de kou. Een beetje, maar het werd met de minuut warmer. Ze liep naar het raam en keek naar haar vriendin Orchid, die schuin aan de overkant van de straat haar etalage opnieuw inrichtte. Er was nog geen klant te zien.

Keira liep langs haar voornamelijk witte kasten, waarin ze de verschillende soorten koekjes in doosjes en cellofaanzakjes had uitgesteld. Her en der had ze wat decoratie geplaatst, maar niet te veel, want ze wilde dat de aandacht naar haar producten uitging. Maar ze vond regelmatig iets moois in Orchids cadeauwinkel dat perfect in haar winkel paste en haar zoetigheden nog beter uit liet komen. Zo stond er naast de effen witte doosjes met kokoskoekjes een

lichtroze vaas met een bos donkerroze en witte rozen. Ze zagen er zo echt uit dat niemand had gemerkt dat ze van zijde waren. De blikjes met pepermuntkoekjes stonden opgestapeld in een schap dat gedecoreerd was met een van de knalroze zwanen die vorig jaar bij Orchid als warme broodjes over de toonbank gingen.

In de hele winkel, die uit twee open, in elkaar overlopende ruimtes bestond, had Keira op precies de juiste plekken kleine accenten geplaatst. Meestal in roze of andere vrouwelijke tinten om haar belangrijkste doelgroep aan te spreken. Ze had ook een kinderhoekje ingericht, met chocoladeberen en kleurrijk snoep, en een hoekje voor de mannelijke klanten, met donkere herenchocolade, bonbons met cognac, chocoladerepen met bourbon uit Canada, marsepein uit Duitsland en chocoladesigaretten uit Frankrijk. Dat gedeelte had ze gedecoreerd met een oude houten sigarenkist en een gouden zakhorloge, die ze uit de antiekwinkel van haar vriendin Ruby had geleend. Keira was erg trots op haar grote, internationale assortiment, maar het meest trots was ze nog altijd op haar zelfgemaakte bonbons en truffels, die ook het beste verkochten. Dat was altijd al zo geweest.

Ja, in Valerie Lane hechtten ze nog waarde aan ambachtelijk werk, aan producten die met liefde waren gemaakt. Laurie mengde veel theesoorten voor haar Tea Corner zelf, Susan verkocht in haar wolwinkel elke soort wol die je maar kon bedenken en ook zelfgebreide en -gehaakte arti-

kelen, en Orchid had met de hand gemaakte kaarsen in haar assortiment. Ruby van de antiekwinkel struinde bijna elk weekend de vlooiemarkten van de stad af en zocht met veel liefde nieuwe oude spullen voor haar klanten.

In de leegstaande winkel tussen Susan's Wool Paradise en Orchid's Gift Shop werd tot driekwart jaar geleden nog zelfgemaakt ijs verkocht. De voormalige eigenaresse van Donna's Ice Cream Parlour had de winkel echter gesloten omdat ze met haar grote liefde naar Nederland was geëmigreerd. Sindsdien stond de winkel leeg. Keira was ervan overtuigd dat er wel weer snel een nieuwe eigenaar gevonden zou worden die Valerie Lane alle eer aan zou doen. Meneer Spacey, de beheerder, zou met zorg iemand uitkiezen aan wie hij de winkel toevertrouwde. Hij hield net zo veel van de oude straat als zij allemaal. Keira had er geen woorden voor om te omschrijven hoe fijn ze zich in Valerie Lane voelde. Ze waardeerde de andere winkeleigenaresse enorm en was elke ochtend blij als ze haar winkel binnenkwam.

'Goedemorgen, mevrouw Buckley,' klonk het vanaf de deur.

Ze had het deurbelletje niet horen rinkelen omdat ze zo in haar gedachten verdiept was geweest.

'Meneer Monroe. Een hele goede morgen!' Keira bond met het elastiekje dat ze om haar pols droeg haar haar in een hoge paardenstaart en ging achter de toonbank staan.

De man was midden vijftig, had een sikje en woonde boven Orchid's Gift Shop. Hij glimlachte naar haar en liep naar de vitrine waarin ze haar zelfgemaakte bonbons en truffels had uitgestald.

'Wat is het weer koud vandaag.' Hij trok zijn leren handschoenen uit en rilde om zijn woorden te benadrukken. 'Brr.'

'Nou, inderdaad. Waar kan ik u vandaag mee helpen?' Ze schonk hem een vriendelijke glimlach.

'Hebt u nog een paar van die rumtruffels, die... O ja, ik zie ze!' zei hij opgetogen. Begerig keek hij naar een bergje stekelige, donkerbruine balletjes.

'Maar natuurlijk. Ik heb eergisteren nieuwe gemaakt.'

'Fantastisch! Dan neem ik meteen tweehonderdvijftig gram.'

'Natuurlijk.' Keira koos een mooi doosje van dun, wit glanzend karton met een eenvoudige, gouden krul op het deksel en vulde het. Ze woog de truffels af en pakte daarna met de tang nog een van een andere soort om er als extraatje bij te doen. 'Ik geef u ook nog een van de nieuwe krokante amandelbonbons mee, goed? Om te proeven.'

'U bent een schat.'

Ja, dat was ze waarschijnlijk. En iedereen wist haar generositeit te waarderen. Nou ja, bijna iedereen.

'Dat is dan twaalf pond zeventig, alstublieft.'

Meneer Monroe betaalde en wenste haar nog een fijne

dag. Toen hij de deur opendeed om de winkel weer uit te lopen, waaide er ijskoude lucht naar binnen. Keira liet zich op een kruk zakken. Ze staarde naar een van de blauwe bloemetjes op de blouse die ze bij haar favoriete spijkerbroek droeg en zuchtte.

Vandaag was een van die dagen waarop ze, ook al hield ze nog zo veel van haar winkel, het liefst thuis was gebleven. Ze had gisteravond weer ruzie gehad met Jordan en de scène liet haar niet los. Ongelofelijk dat een paar kwetsende woorden je zo veel energie konden kosten.

Ze had al acht jaar een relatie met Jordan en sinds vijf jaar woonden ze samen. Ze waren gaan samenwonen in het jaar dat Keira de chocolaterie had geopend. Een goed jaar, het zou het beste van haar leven worden. Wat dacht ze graag aan die mooie tijd terug! Maar vanaf dat moment was het alleen maar bergafwaarts gegaan, althans met Jordan. Het ging van jaar tot jaar en van maand tot maand slechter met hun relatie. Soms vroeg ze zich af waarom hij eigenlijk met haar was gaan samenwonen als hij zo veel kritiek op haar had. Hij was constant aan het vitten en zijn opmerkingen werden steeds onaardiger. Ze had het gevoel dat ze helemaal niets meer goed kon doen.

Ze wist natuurlijk best dat ze in de afgelopen jaren qua uiterlijk erg was veranderd. Sinds ze de chocoladewinkel had, snoepte ze meer dan daarvoor. Maar dat kwam vooral doordat ze zich verdrietig voelde. Ze was nu eenmaal

een frustratie-eter en volgens haar was deze ellende Jordans eigen schuld. Het was een vicieuze cirkel waaruit geen uitweg leek te zijn.

‘Tjonge, wat zit je broek strak!’ De woorden die hij gisteravond in plaats van een begroeting naar haar hoofd had geslingerd, galmden nog steeds na.

Ze was uit haar werk gekomen, balancerend met bakjes Chinees eten die ze onderweg had gehaald. Bovendien droeg ze nog twee dozen vol gedroogd fruit, dat ze van een chocoladelaagje wilde voorzien.

‘Dank je wel, aardig van je,’ antwoordde ze kortaf. ‘Kun je misschien even wat van me aanpakken?’

‘Alweer Chinees? Wist je dat het niet goed is om ’s avonds zo veel koolhydraten te eten?’

‘Ja. Want dat zeg je elke keer.’

‘Je bent net een klein kind. Je kunt honderd keer iets tegen je zeggen maar het dringt niet tot je door.’

Kinderen. Nog zo’n moeilijk onderwerp.

‘Wat moet ik dan doen volgens jou? Helemaal niets meer eten?’

Jordan overdreef, vond ze. Ze was een meter vierenzestig en woog zevenenzeventig kilo. Oké, ze was niet bepaald slank, maar dik? Haar vriendinnen Laurie, Susan, Orchid en Ruby zeiden altijd dat de extra pondjes haar goed stonden en haar vrouwelijker maakten. Jordan dacht daar duidelijk anders over.

‘Je zou salade kunnen eten.’ Jordan, een meter drieën-

tachtig lang, blond en met een afgetraind lijf, schoof de bril op zijn neus omhoog. Zijn neus stond een beetje scheef. Waarschijnlijk was dat zijn enige tekortkoming.

‘Ik heb de hele dag in de winkel gestaan. Ik heb honger.’

‘Je maakt mij niet wijs dat je de hele dag niets hebt gegeten. Waarschijnlijk heb je meer bonbons gevreten dan verkocht.’

Hij was zo gemeen! Ook al zei hij alles met een tikje humor of sarcasme, ze wist dat hij het serieus meende. Maar nee, ze wilde niet alweer met hem ruziemaken. Soms vroeg ze zich af waarom Jordan haar altijd zo op stang joeg. Vond hij het soms leuk om haar te kwetsen?

‘Jij had toch ook een salade kunnen klaarmaken? Of iets anders lichts, als je iets tegen bami en loempia’s hebt.’

‘Ik heb er niets tegen. Als je traint, kun je het gerust hebben. En dat is trouwens wat ik de hele dag heb gedaan. Ik was in de sportschool en daarom had ik helaas ook geen tijd om te koken.’

De sportschool. Daar bracht Jordan zijn zondagen door terwijl Keira in de winkel stond, want de winkels van Valerie Lane waren net als de meeste winkels in Oxford ook op zondag open.

‘Dan zitten we met hetzelfde probleem, toch?’ zei ze chagrijnig.

‘Tja...’ Hij stond op en keek in de bakjes van de afhaal-

chinees. Daarna nam hij het eten geïrriteerd mee naar de keuken en schepte het op borden.

Verbeelde ze het zich, of had hij iets van haar portie op zijn eigen bord geschept?

‘Eet smakelijk,’ zei ze.

Jordan bromde iets onverstaanbaars.

Het winkelbelletje rinkelde. Keira stond met een zucht op en zette een glimlach op.

‘Barry, hallo.’

Barry was de vriend van Laurie van het winkeltje naast het hare en Lauries theeverancier. Keira had maandenlang moeten aanzien hoe ze verlegen om elkaar heen draaiden totdat ze eindelijk een date hadden. Inmiddels waren ze dolgelukkig met elkaar en ondanks zichzelf voelde Keira elke keer een steek in haar hart als ze hen samen zag. Net zoals het pijn deed als ze Orchid met haar grote liefde Patrick zag. Ze had niet graag tortelduifjes om zich heen die elkaars hand vasthielden en elkaar kusten. Dan wilde ze het liefst onder haar deken kruipen en zich verschuilen.

‘Hoi, Keira. Luister, ik wilde je iets vragen. Je kent Laurie immers veel langer dan ik. Over twee weken is het Valentijnsdag... Wat zou je denk je leuk vinden? Iets waar ze echt blij van wordt, bedoel ik.’

Daar hoefde Keira niet lang over na te denken.

‘Ga met haar op reis. Ze is al heel lang niet op vakantie

geweest. Dat zou haar echt goeddoen en daar zou ze heel blij mee zijn.'

'Een reis? Denk je dat ze daar de winkel voor sluit?'

'Voor een reis met de man van haar dromen? Natuurlijk! En zelfs als ze aanvankelijk misschien twijfelt... Soms moet je Laurie gewoon tot haar geluk dwingen.'

'Oké. Als jij het zegt. Ik zal iets bedenken.'

Keira knikte en hoopte alleen wel dat Barry niet net zoiets stoms zou bedenken als Jordan, die vorige zomer met Keira een mountainbiketocht door Frankrijk wilde maken. Iets minder romantisch kon ze zich niet voorstellen. Ze wist trouwens wel zeker dat hij haar er eigenlijk helemaal niet bij wilde hebben op zijn fietstocht. Hooguit om te zorgen dat ze meer sportte en afviel, zodat ze weer degene werd die ze ooit was geweest. Nou, ze geloofde niet dat ze die vrouw ooit weer zou zijn. In elk geval niet aan Jordans zijde.

Laurie, die niet alleen haar buurvrouw in Valerie Lane, maar ook haar beste vriendin was, had al vaker tegen haar gezegd dat ze het zichzelf niet aan hoefde te doen. Dat ze gewoon weg kon gaan. Ze was niet met Jordan getrouwd, ze hadden geen kinderen. Het was heel simpel.

Tja, Laurie had makkelijk praten. In veel opzichten was het namelijk helemaal niet zo simpel. Ten eerste wist Keira niet of ze met de inkomsten van de chocolaterie de huur en alle andere uitgaven in haar eentje kon betalen. Jordan, die als tandarts erg goed verdiende, betaalde een groot deel van de rekeningen. Bovendien wist ze natuurlijk niet of ze

in de flat kon blijven wonen. Wat als Jordan haar op straat zette? Waar moest ze dan naartoe? En wat moest ze in haar uppie? Ze was het gewend om altijd iemand om zich heen te hebben en het leek haar erg eenzaam om plotseling geen partner meer te hebben. Maar de belangrijkste reden was natuurlijk dat ze ondanks alles van Jordan hield. Ze wilde nog steeds graag een gezin met hem stichten. Ze wilde graag kinderen en hoopte elke dag dat hij plotseling zou beseffen dat hij dat ook wilde. Dat zou voor haar het perfecte valentijnscadeau zijn. Misschien moest ze dat tegen haar vriendinnen zeggen, voor het geval dat Jordan een van hen zou vragen wat ze wilde.

Maar Jordan was Barry niet. Jordan betekende voor Keira een sprankje hoop waar ze zich nog altijd aan vastklampte. Het was alsof ze het touwtje van een ballon vasthield hoewel ze donders goed wist dat de ballon allang was losgeraakt en weggevlagen.

Het slaphangende touwtje was trouwens de perfecte metafoor voor hoe ze zich momenteel voelde: uitgeput en beroofd van haar levensvreugde.

‘Je hebt gelijk. Misschien moet ik haar meenemen naar Schotland, naar mijn zus en mijn schattige nichtje,’ zei Barry. Hij droeg een houthakkershemd en zijn ogen straalden bij de gedachte.

Keira glimlachte naar hem met tranen in haar ogen. ‘Dat zou ze zeker leuk vinden.’

‘Alles goed, Keira?’

Ze knikte. ‘Prima.’

‘Heb je weer gedoe met Jordan?’

Barry had in de zes maanden dat hij met Laurie samen was meer meegekregen dan haar lief was. ‘Ja. Nou ja...’ Ze haalde haar schouders op.

‘Die kerel heeft jou niet verdiend.’

‘Ik weet het.’

‘Dan weet je zeker ook dat er betere mannen rondlopen?’

O echt, dacht ze. En hoe moet ik er zo een vinden?

‘Wil je een van mijn nieuwe krokante amandelbonbons proeven?’ vroeg ze om van onderwerp te veranderen en te voorkomen dat ze in het bijzijn van Barry in huilen zou uitbarsten.

‘Graag.’

Ze pakte er een met de tang en reikte hem over de toonbank aan. Barry kon de verleiding niet weerstaan en nam er meteen een hap van.

‘Wauw, die zijn echt lekker. Wil je er een paar voor me inpakken?’

‘Je hoeft niets van me te kopen om me op te vrolijken.’ Ze glimlachte door haar tranen heen.

‘Ze zijn echt heel lekker.’

‘Nou, goed dan.’ Keira stopte vier vierkante bonbons in een zakje en gaf dat aan Barry. ‘Deze krijg je van mij. Als dank voor je lieve woorden.’

Barry keek haar vol medelijden aan.

‘Hou op. Ik ben geen katje met drie poten en ik ben ook

niet Gary, die in deze kou buiten op straat slaapt.' Gary was een jonge dakloze die bijna altijd op de hoek van Valerie Lane en Cornmarket Street te vinden was. 'Het gaat goed met me, oké?'

'Oké. Dank je wel voor de bonbons.' Hij hield het zakje op en liep naar de deur om twee oudere dames binnen te laten. Daarna zwaaide hij even naar haar ten afscheid.

'Dag, Barry,' zei Keira met een zucht. Laurie had echt geluk gehad, vond ze. Ze had de spreekwoordelijke speld in de hooiberg gevonden. De kans dat haar dat ook zou lukken, was niet erg groot.

Ach, wat was nou eigenlijk haar probleem? Ze had het net nog tegen Barry gezegd: het ging goed met haar. Ze hoefde geen honger te lijden en ook niet op straat te leven. En ze was gezond. Het ging allemaal prima. Het kon niet beter.

Het stomme was alleen dat het zo ontzettend moeilijk was om jezelf voor de gek te houden.

Het winkelbelletje rinkelde en ineens werd Keira zich ervan bewust dat het vandaag maandag was. Haar favoriete dag van de week. Om een heel bijzondere reden. En die reden stond op dat moment voor haar.